

Gustav Strniša:

Harmonikar Binček

Vsi so sproščeni in veseli. Stari, sivi gospod vedno bolj ljubeče gleda preprostega dečka, a v očeh vzblesti solza.

Ko Binček neha, je nekaj časa vse tiho. Potem prično ljudje ploskati in prositi:

ječi in zaplaka. Nato se spet dvigne, se spremeni v veselo zvočno pesem pastirske piščali ter preide v bučanje vetra in teljenje viharja, v brnenje motorja hitečega avijona in mogočno zvočno melodijo zmage nad ozračjem in se konča s tiho, komaj slišno popevko zadovoljnega srca.

Ljudje si ne morejo misliti, da igra preprosti pastirec, ki je le nekaj let v mestu a sicer je živel v hribih.

Binček prejme prvo nagrado.

Še preden odhaja z gospodom Milanom, se mu približa stari sivi gospod, ga potreplja po rami in vpraša Milana, če je dečkov sorodnik.

»Še nam zaigraj! Še in še!«

Deček se ozre v ocenjevalce.

Prijazno ga gledajo in mu kimajo.

In spet zaigra novo pesem. Duša se zaleti med domače grape, kjer ni sonca in vlada sama mrka mračina. Sprošča se više na skaline in dalje nad prepade k rekam od koder pohiti med razbojnike, ki ga kriče obkolijo in ga navdajajo z grozo in mrznjo. Priklenjena med njimi v mračni soteski za-

»Samo za varuha sem mu, odkar je v mestu. Binček je sirota brez staršev, odvrne gospod Milan.

»Prosim, privedite ga danes popoldne k meni! Tu je moja vizitka. Pridita gotovo! Rad bi z vami govoril o njegovi bodočnosti!«

Pilot je rad obljubil in odšla sta.

Tisto popoldne je bilo za mladega harmonikarja nekaj posebnega. Bilo mu je res pravo razodetje. Ko je prišel s svojim prijateljem k staremu gospodu, ki je bil profesor na konservatoriju in priznan umetnik, ju je leta zelo prijazno sprejel.

Deček je veselo zaploskal, ko je starček sedel h klavirju in pričel igrati. Kakšni zvoki so bili to! Poslušal bi jih dan na dan ter pozabil na vse drugo, še na jedačo! Gospod je imel še več drugih čudovitih godal in na vsakega je nekaj zaigral.

Dečku je bilo, da stoji pred vrati visoke skrivnostne cerkve, ki se polagoma odpirajo in on strmi trenutek v čudežne slike in posluša bajne glasove, ki prehitro zamirajo.

Ko sedejo v obednici k južini, povzame starček:

»Bogat človek sem in vsega imam v izobilju. Le otroka nimam nobenega. Binček vseh si mi in upam te izoblikovati v resničnega umetnika, kakršnih je le malo, saj imaš dar, le izpopolniti se moraš! Ali hočeš ostati pri meni? Posinovil te bom?«

Deček se je ozrl v gospoda Milana, ki je takoj brez premisleka odvrnil:

»Če ga obdržite, bo to pač samo njegova sreča! Pri nas mu sicer ne manjka kruha, toda prepričan sem, da mu boste vi lahko dali vse kaj drugega kakor jaz. Dovolite mi pa, da se včasih snideva, kajti rad ga imam in tudi on je na mene navezan kakor na mojega starejšega brata!«

»O tem ni, da bi govorili, saj se razume, da ste nama dobrodošli kadar pridete!« hiti starček.

In Binček ostane pri profesorju gospodu Perdanu. Zdaj je še bolj zaposlen. Poleg šole se mora vaditi v igranju raznih instrumentov ter spoznavati note.

Profesor Perdan je z njim zelo zadovoljen.

2.

Razbojniški glavar ni mogel Drsi pokazati, kako ga je polomil, ko je ujel Binčka in zapustil svojo hišo. Če je le najmanjšo napako napravil, ga je jel zbadati:

»E, Drsa, vse več sem pričakoval od tebe! Staraš se in postajaš otročji! Kako bi bil sicer tako strašno neumen? Mar sem kupil posestvo na po-

ljani zato, da bi mi ujel tistega malega godca, ki bi mi že sam padel v roke kakor muha v močnik? Tako prijazno gospodarstvo si imel in vse sem ti plačal kar si hotel, le da si udobno živel. Pa mi tako zagodeš! Hiša je prijazna in na samem kakor nalašč za nas. Velike načrte sem imel z njo. Napravili bi obokane podzemskie hodnike in izhode na vse strani. Varno bi se lahko v nji skrivali. Ti mi pa ustreliš takega kozla! Nazadnje nama je tant spet pokazal fige in jo odpetal bogve kam, midva ga ne bova več videla!«

Drsa se je pačil in trzal obraz ter zvičal oči kakor sova, če jo stiskaš za vrat, a ugovarjati ni mogel in si tudi ni upal, saj je poznal svojega starega, ki je rad iz šale nenadoma preskočil v resnost in pričel rentati, da joj!

Razbojniška tolpa se je vidno večala, moč silnega Telebana je naraščala. Divjak je postajal iz dneva v dan objestnejši in ošabnejši ter svadjljiv, da nihče tako! Za vsako malenkost je kar mimogrede ukazal naklestiti katerega svojih drugov, jih rad sam tokel z bičem in se obnašal včasih da so vsi mislili, da nori.

Tolovaji so mu bili vendarle vdan, saj jih je vodil na najbolj drzne pohode, kjer se sam ni skrival temveč je bil povsod prvi in se je boril, če treba, kakor lev ter je vztrajal v vsakem metežu do konca. Če so bili tollovaji lačni in žejni jim je pomagal. Kadar je vedel, da so v stiski za denar, jim je dal iz svojega, da so se nasitili. Za to pa je zahteval vdanost in slepo pokorščino. Res so se jezili nad njim, a ta razljučenost ni bila globlja, ne vkoreninjena v njihovih srcih. Kmalu jim je mrznja splahnela, saj so bili veseli in svobodni v svojem tolparstvu ter zaposleni samo če so šli ropat.

Le nekateri so si glavarja zapomnili in ga sovražili, a teh je bilo le malo in niso si upali pokazati svoje mrznje.

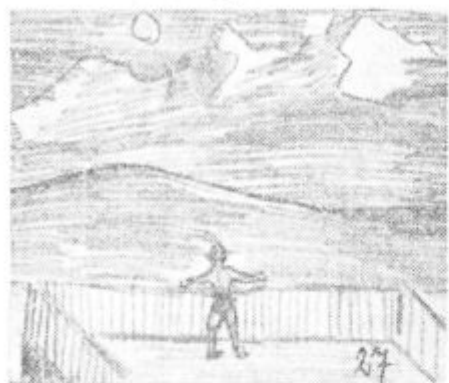
Teleban, ki je rad imel harmoniko, je stari rokovnjaški meh zavrgel in kupil je novega v mestu. Eden mlajših pajdašev, ki je bil dober pevec se je moral učiti nanj. Glavar ga je kar zapodil, da je moral poiskati godce in se uriti med njimi ter pohajkovati nekaj časa z njimi po svetu.

Dalje prihodnjic.

Doživljaji Jima v džungli

Spisal in risal Mitja Kraigher, star 11 let

27.

Kmalu je prišel na odprto teraso, ki je ležala na vrhu stolpa. Od tod se mu je nudil krasen razgled po vsej pokrajini.

28.

Po zunanji strani stolpa so vodili železni klini. Jim se je urno kakor opica spuščal po njih navzdol.

29.

Škoda, da ga niste videli, kako je bežal. Če bi bil na berlinski olimpiadi s tako hitrostjo tekal, bi gotovo odnesel zlato kolajno.

30.

Ko je prišel v džunglo, je splezal na visoko drevo in se malo razgledal. Kmalu je zapazil pod seboj črnca, ki je nosil puško.

31.

Tiho se je spazil za njegov hrbet in ga udaril z debelo vejo po glavi, da se je onesvestil.

32.

Ko je prišel črнец do zavesti, sta se jela razgovarjati in Jim je kmalu spoznal, da mu postane črнец lahko dober prijatelj. Zato sta se skupaj odpravila na pot.

Kdo je bolj neumen?

Zivela je nekoč stara mati, ki je imela dva sina. Prvi ji umre, drugi pa se odpravi v tujino. Ko je bila ženica sama, pride nek vojak k nji in jo prosi:

»Mamica, pusti me, da tukaj prenočim!«

»Kar noter pojdi, moj dragi! Odkod pa prihajaš?«

Vojak odgovori:

»Odkod prihajam? Z onega sveta?«

»Ali je res? Pred kratkim mi je umrl n, ali ga nisi nič videl?«

»Seveda sem ga videl! Še stanovala va skupaj v isti hiši!«

»Kako mu pa gre?«

»Gosi pase!«

»O, to ima pa gotovo dosti letanja in sitnosti!«

»Seveda ima! Zmiraj mu uhajajo v mlako!«

»Gotovo je že raztrgal dosti obleke!«

»Kajpak, saj že hodi v samih capah.«

»Poslušaj, tukaj imam štirideset vatlov platna in deset rubljev denarja. Bodi tako dober in nesi to mojemu sinu!«

»O, prav rad, mamica!«

Čez nekaj časa pride drugi sin domov.

»Bog daj, mamica! Kako je?«

»Pozdravljen, ljubi sin! Pred kratkim je prišel nekdo z onega sveta in mi je pravil o tvojem rajnem bratu. Dala sem mu kos platna in deset rubljev naj mu nese!«

Sin reče:

»Z Bogom, mamica! Grem po svetu, kadar najdem koga, ki je bolj neumen, kot ti, pa pridem nazaj. Sicer me pa ne bo.«

Reče in gre. Pride na veliko graščino. Po dvorišču se podi svinja s svojimi mladiči. Poklekne pred svinjo in se ji prikloni. To pa vidi graščakinja z okna in pošlje deklo k njemu.

»Ti, zakaj pa klečiš in se priklanjaš svinji,« ga vpraša dekla.

Odgovori ji:

»Pojdi in reci svoji gospodinji: Vaša marogasta svinja je sestra moje žene. Jutri se oženi moj sin, zato sem jo povabil na svatbo. Reci svoji gospodinji, da jo prosim naj pusti svinjo, da bo za družico na gostiji, njeni mladiči naj tudi pridejo na svate!«

Ko je graščakinja to slišala je sklenila roke in zaklicala:

»Takšen norec! Svinjo in mladiče je povabil na svatbo! No prav, se bodo vsaj ljudje smejali! Brž obleci svinji moj kožuh in naprezi! Svatje ne bodo vendar peš hodili!«

Hlapec napreže voz, naloži oblečeno svinjo z mladiči in izroči vse skupaj tistemu sinu. Ta sede na voz in se odpelje.

Graščak pride domov z lova. Zena mu pride naproti in se od smeha drži za trebuh. Pravi:

»Joj, moj dragi, kaka škoda, da te ni bilo doma! Pravkar je bil nek kmet tukaj in se priklanjal naši svinji. Rekel je: Vaša svinja je sestra moje žene, in me je prosil, naj mu jo dam za

družico na svatbo in pujske za svate!»

Graščak reče:

»Ti mu jih seveda nisi dala!»

»Seveda sem dala! Svinjo sem oblekla v svoj „ožuh“ in vse spravila na voz, dala sem napreči dva konja, da so se odpeljali.«

»Odkod pa je tisti kmet?»

»Ga nisem vprašala, moj dragil!»

»Tako, ne tisti kmet, temveč ti si neumna, da se ti mora vsak smejati!»

In togoten plane graščak iz hiše, skoči na konja in jo udere za kmetom. Ta sliši, da nekdo jezdi za njim. Hitro skrije konja in voz v goščavo, sname kučmo z glave, jo povezne na tla in sede zraven nje. Graščak zakriči nad njim:

»Ti bradač, ali nisi videl nekega kmeta, ki se je peljal mimo z dvema konjema? Na vozu je pa imel svinjo in mladiče.

»Videl sem ga, videl, pa je že precej časa minilo, kar je šel mimo.«

»Na katero stran je pa krenil? Ali bi ga še lahko dohitel?»

»Ne vem, no mogoče! Ali na potu je vse polno ovinkov, če dobro ne paziš, pa se izgubiš. Ti gotovo ne poznaš pota?»

»Jezdi ti za njim pa mi pripelji kmeta nazaj!»

»Gospod, tega pa ne morem, tukaj imam pod kučmo sokola ujetega.«

»Nič ne maraj, bom že jaz pazil na sokola.«

»Ali ti boš izpustil tega dragocenega ptiča, in potem me zapodi moj gospod iz službe.«

»I, koliko pa hočeš za ptiča?»

»Nič več kakor tristo rubljev!»

»No dobro, ako ga izpustim, pa ti ga plačam.«

»To pa ne, gospod! Zdaj mi sicer obljubiš, potem bi pa ne hotel nič vedeti o tem.«

»Kakšen neveren Tomaž si ti! Na, tukaj imaš tristo rubljev za „kak slučaj“.

Kmet vzame denar, ga spravi in sede na konja. Zavije v goščavo, poišče voz, napreže še tretjega konja in se odpelje proti domu. Graščak pa je ostal na cesti in pazil na kučmo. Čakal je in čakal, ali sinu tiste matere ni bilo nazaj.

»Vseeno moram pogledati, ali je v resnici sokol pod kučmo.« si misli graščak.

»Ako je, potem se bo vrnil tisti kmet, ako ga pa ni, mi ni treba več čakati nanj.«

Vzdigne kučmo, ali sokola ni nikjer.

»Ti lopov ti! Gotovo je isti, ki je goljufal mojo ženo.«

Ves togoten je bil graščak in si je pulil lase od jeze in sramote.

Sin pa je šel vesel k materi in ji rekel:

»No, mamica, sedaj pa ostanem pri tebi. Na svetu so še bolj neumni ljudje kakor si ti. Glej, za nič so mi dali tri konje in voz, svinjo z mladiči in še tristo rubljev po vrhu.

Ivanovič

Ljubeč Gorinšek:

Polž

Je prav zares zelen gozdiček,
ki raste v njem cvetoč grmiček,
na listu hišica čepi,
sred listja polžek trdno spi.
Brez šale prav zares!

Za pet korakov polžja reva
se trudil je dva čela dneva,
zato bo zdaj dva tedna spal,
za novo pot močj bo zbra,
Brez šale prav zares!

Ko se naspí, gre polž čez cesto
v sosednji gozd iskat nevesto.
O strašna pot — korakov sto —
kaj večnost proti njej le bo!
Brez šale prav zares!

K nevesti polžek brez oddiha
čez-dobro leto prisopliha...
Zdaj pa zaspal, mru željan,
gotovo bo še še — sodni dan!...
Brez šale prav zares!

TEK

Jutrovčki pišejo

Iz počitniških dni Svoje počitnice sem preživel pri stari mami na Gorenjskem v prijazni staroznani vasi Kamni gorici.

Prav prijetno je bilo, saj smo se vsak dan kopali, hodili v gozd nabirat jagod in malin. Delali smo pa tudi daljše izlete, in sicer smo šli v Bohinj in na Brezje. V Bohinju sem bil prvič, zato sem si ogledal vse prav natančno. Kako krasen je bil pogled na bližnje gore! Kakor boginje so odsevale v lepoti Bohinjskega jezera. Celo uro smo se vozili s čolnom, kajti ni smo se mogli odločiti za odhod, preveč je bilo vse lepo.

»Da, Gorenjska, ti kras slovenske zemlje, ne nosiš zastonj tega imena!«

Skoro dva meseca sem bil od doma, pa se mi je zdelo vse prehitro. Prišel je čas, da pridemo zopet v šolo, da se učimo, ker tudi to nam je potrebno, na pot v življenje.

»Po počitku zopet na delo!«

Jozko Kelnarič, uč. 5. r. osn. š. v Marjanišču v Ljubljani

Moje počitnice. Jaz se imam sedaj v počitnicah prav dobro. 3. julija sem šel s kolonijsko Jadranske straže na morje. Tuka sem prvič zagledal naš sinji Jadran; naredili smo več izletov na Sušak, Trsat, Omišelj, Bakar, Bakarač in Šiljevico. Vozili smo se s parniki in čolni. Dne 15. VII. ob 10. zvečer smo se vkrcali na ladjo in odpluli v Bakar kjer smo stopili v vlak. Težko je bilo slovo od morja, doma smo bili popoldne ob 2. uri. Doma sem pripovedoval o lepoti našega morja. To je moje tretje pismo, če vržeš tega v koš, ne pišem nikdar več.

Te srčno pozdravlja

Ivan Zavrl, uč. IV. c. r. na Vrtači Ljubljana, Tržaška c. št. 11.

Dragi stric Matic! Ker Ti vse povem. Ti moram tudi to, da sem bil pred kratkim časom z mamico na Primorskem, blizu lepe sončne Gorice. Tam je namreč moja mamica doma. Ti ne veš kako sem bil vesel, ker se mi je želela uresničiti. Peljala sva se z vlakom. Videl sem skozi okno lepe kraje. Prišli smo na svoj cilj. Bilo je tam ravno žegnanje. Vse je

bilo razpoloženo. Imel sem se zelo dobro pri stari mami, samo škoda, da je čas prehitro minil in sem se moral zopet vrniti v našo prelepo Jugoslavijo. Te pozdravlja

Ljkar Miloš, uč. IV. raz. oš, šole,

Liubljana 7, Vodnikova 17.

»Kaj mislim o vojni.« V teh časih ko smo sedaj in če pomislimo nekoliko v bodočnost vidimo nevarnost, ki nam preti od vseh strani, nas obide strah. Ako grem po ulici in marsikje slišim ko se pogovarjajo, kaj če bo vojna.

Če pogledamo Rusijo, Nemčijo in še druge močne države, kako se oborožujejo in koliko milijonov izdajo samo za oboroževanje, pri tem pa prebivalstvo države mnogo trpi zaradi plačevanja davka.

Sedaj ko imajo v vojni še plin je še strašnejše. Ako pride sovražnik nad kakšno mesto si prebivalstvo še kako pomaga; če pa na deželi — kmotie ne vedo ne kot ne kam. Vse šole bi se spremenile v bolnice pa tudi vsa rabna poslopja. In vsa še tako velika mesta bi bila prah in pepel. Ljudje bi se skrivali po gozdovih kakor zbegane živali.

Zato pa nikar si ne želimo vojne, kajti mi še ne vemo kaj je sploh vojna. Ako si mislimo če smo vojaki in nosimo orožje, da je potem že vse — kaj še, Kadar se pa prične vojna, takrat je pa malo ljudi da bi se bojevali.

Zato še enkrat poudarjam, nikar si ne želimo vojne, ker vojna je smrt lakota in trpljenje ubogega ljudstva.

Turnšek Adolf, dijak III. d. r. II. drž. real. gimn. v Ljubljani

Ribič

Po morju ribič vesla,
na nebu zvezda miglja...
Ribič vesla...
Ne vidi grozečih valov,
ne ostrih morskih čeri.
K materi daleč domov
s čolnom hiti.
Tri leta je gledal šumenje valov,
zdaj vrača se ribič domov...

Kos Vladko, dijak klas. gimn. v Mariboru

Alkohol. Naši pradedje so imeli hudega sovražnika Turka. Toda mi imamo mnogo bolj zavrattnega nego naši predniki in to je — alkohol. — Kaj pa je pravzaprav alkohol? Alkohol je tekočina, ki nastane ako zavremo tvarine, ki vsebuje sladkor. Sladkor se spremeni v alkohol s pomočjo gliv ceplivk. Imamo tudi besedo — alkoholizem —, ki spada k alkoholu. Alkoholizem je nezmereno pitje alkohola, ki je pri nas na dnevnem redu. In kar dosežemo z alkoholizmom —, Mnogo hitreje se zboj narlezljive bolezni dobi pijanec najhitreje. Leta 1849 je v Glazgovu razsajala kolera, kateri so večidel podlegali pijanci. Zdravnik Adams je rekel, da bi bilo treba na vsako krčmo zapisati: »Tu se prodaja kolera«. Mnogokrat oh premnogokrat trpi družina pijanca pomanjkanje radi očeta, ki je postal pijanec.

In zato sem in bom ostal abstinent in bojevnik proti našemu velikemu sovražniku alkoholu.

Dragi stric, že nekolikokrat sem se oglasil, toda zmerom si krmil svoj nenasitni koš z mojimi pismi. Upam, da se da ne boš imel moje pismo za krmo. Zelo, zelo bi bil vesel, ako bi vsaj enkrat prejel malo nagrado. — Te pozdravlja

Frank Aldo, dijak II. r. III. drž. gim.
Ljubljana, Zg. Šiška 167.

Dragi stric Matic! Danes se prvič glašam. Popisati hočem, kako sem prvič romala na Triglav. Naše triglavsko romanje se pričinja v Aljaževem domu. Zgodaj zjutraj sem vstala. Šli smo čez Prag. Tu je mnogo klinov, po katerih sem zelo rada plezala. Malo bolj daleč smo zagledali divjo kozo. Nič se nas ni bala! Morali smo napredovati pot. Čez nekoliko časa se je videla Kredarica. Tam smo nekoliko počivali. Na Aleksandrovem domu smo prenočili. Zjutraj sem se vzbela na očaka Triglava. Dopoln dan smo šli na Sedmerna jezera. Med potjo smo našli planinke. Čez Komarčo smo jo mahčili v Bohinj in z vlakom v Ljubljano. Lepo Te pozdravlja

Duša Vrbič, učenka III. a razreda,
Trbovlje — Vode.

Mlademu kralju Petru II

Živel je srečno mladi kralj,
morečih ni skrbj poznal!

A dolgo vžival ni radost,
zagrenila žalost mu mladost! —

V Marseillu počili so strelj...
In mladi kralj v bolesi je zavpil,
ko mrtev se mu o e je vrnil...!
Takrat zvestobo vsi smo mu prisegli!

Prisegli smo!
Da domovino vsi bomo čuvali,
življenje svoje zanjo dali!
In zvesti kralju mlademu ostali!

Kos Vladko, dijak klas. gimn.
v Mariboru.

Danilo Gorinšek:

Solnce

Le sveti solnce nam z neba
le predi zlate niti,
kar je teme kje, kar gorja
je treba prezlatiti!

Telesca trudnih se cvetie
sred trave že šibijo.
Zasi je solnce iz meglic
— vesele zaživijo.

Tugije v gozdu ptiček mlad,
zakimal že z glavo je.
Zasveti solnček mu, ves zlat,
— prešerno spet zapoje.

In ti, ki kruha sred ljudj
povsod zaman si prosil,
ko solnce v srec zažari
— nov up s seboj boš nosil!

Le sveti solnce nam z neba,
le predi zlate niti,
kar je teme kje, kar gorja,
je treba prezlatiti!

Tone Trdan:

Z vragom je kockal

Z okoličice Vodic na Gorenjskem.

Bilo je v davnih, zelo davnih časih. V smledniškem gradu je živel neki vitez, ki je bil zelo vdan igri s kockami. Ker mu je bila sreča vedno mila, je vedno stavil prav visoke vsote in — čudo: redno je vse dobival. Radi tega so ga začeli njegovi tovariši in pajdaši polagoma zapuščati in nazadnje ni bilo nikogar več, ki bi se upal igrati s srečnim vitezom.

Minilo je nekaj dni... Igralska strast ga ni zapustila. Poklical je samega vraga, da bi mu bil tovariš pri igri.

Nekoč sta s peklensčkom igrala vso dolgo noč. Sreča pa je opoteča in to je izkusil tudi vitez. Izgubljal je vsoto za vsoto. Kmalu je bilo vse njegovo veliko premoženje izgubljeno. Toda strast mu še ni dala miru. Slednič, ko ni imel več cvenka, je zastavil svojo najmlajšo hčerko in — svojo lastno dušo! Pa tudi sedaj je oboje izgubil. In tisto noč je razsajal strašen vihar okoli gradu.

Drugo jutro so dolgo, dolgo časa zaman iskali viteza in njegovo lepo hčerko. Končno ga našli so v dvorani z ožganim obrazom, od grada pa se je plazila ostudna kača. Ko so hoteli mrliča pokopati, so grobarji nenkrat začuli čudno rožljanje. Dvignile pokrov in odprejo krsto — toda jo! — od mrliča so ostali le čevlji. Vse drugo je bil odnesel vrag.

O tej zakleti vitezovi hčerki pa pravijo, da na grajskem hribu čuva neizmerno zaklade, ki so zavezani v treh velikih rjuhah. Neki pastirček, ki se je bil več dni zaporedoma umival v bistri studenčnici ob vznožju gore pa je samo enkrat to opustil. Je tisti dan zagledal nekletno kačo, ki mu je žalostno potožila:

»Ko bi se bil ti, deček, še danes umil v bistri studenčnici, bi me bil rešil in smel bi bil seči v polne rjuhe cekinov ter vzeti, kolikor bi hotel.«

S temi besedami je kača izginila in nihče je ni več videl.

Rešitev zlogovnice

dimnikar — prašiček

Križanka „Opica“

Vodoravno: 1. Žitarica; 3. kos pohištva; 5. praznik soimenjakov; 7. papiga;
Navpično: 1. skrajni v morje segajoč del celine; 2. igrača; 3. polsko orodje; 4. angleški plemič; 6. pritrdilnica.

Slavo Štinc:

Punčka spi

Petelinček kikerika —

»tiho!, moja punčka spi.«

Muc mišjalka, se dohrika —

»tiho!, moja punčka spi.«

Kužek laja, bevška, vika —

»tiho!, moja punčka spi.«

»Kak bi spala sredi krika?«

mala Milka govori.

Ziblie punčko in ji poje

pesmi, kolikor jih zna;

veter v oknih pa ji svoje

balke tiho šepeta.

Mati v sobo je stopila —

»tiho!, moja punčka spi;

glej, da je ne boš zbudila.« —

Milka materji veli.

Mati pa se ji nasmeje

in po prstih odhiti —

čuje: Milka več ne poje,

gleda: Milka tudi spi...

